

DEBBI MICHIKO FLORENCE

≡ Len pokoj, ≡
Keiko
Carterová

Keď ti do života vstúpi prvá láska,
stačí len nasledovať svoje srdce.

COO
BOO

Len pokoj, Keiko Carterová

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Debbi Michiko Florence
Len pokoj, Keiko Carterová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

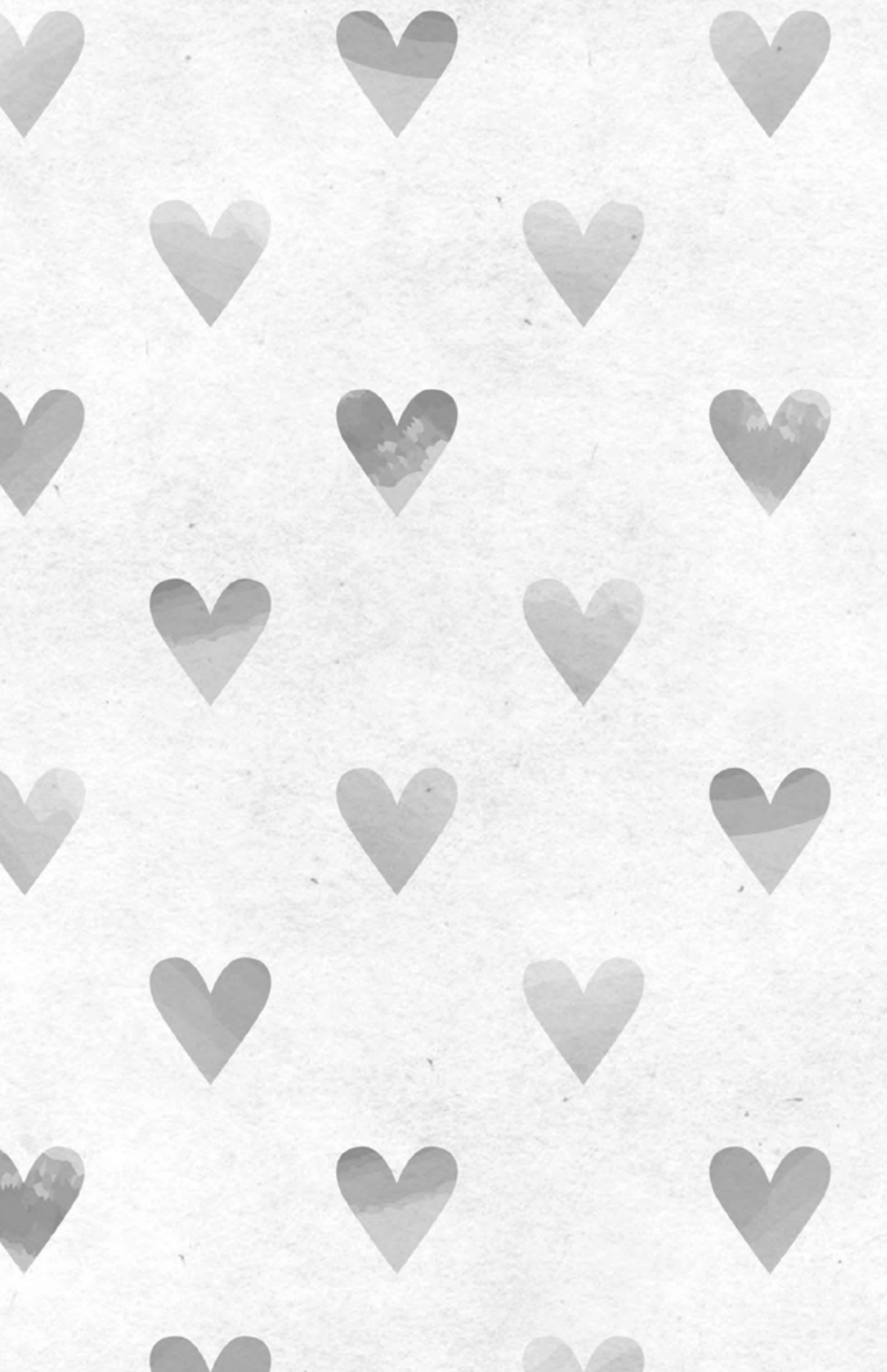
ALBATROS **MEDIA**

≡ Len pokoj, ≡

Keiko

Carterová

≡ Len pokoj, ≡
Keiko
Carterová

DEBBI MICHIKO FLORENCE

Z angličtiny preložila Lucia Čuriová

COO
BOO

Venované Jo Knowlesovej a Cindy Faughnanovej,
partnerkám pri písaní a drahým priateľkám –
obe vás mám radšej ako čokoládu.

Jeden

Niektorí ľudia si myslia, že všetka čokoláda je na jedno kopyto, no mýlia sa. Môže byť maslovokrémová, horokosladá, drobivá alebo vláčna. Chuť čokolády môže mať tóny čerešne alebo kávy či vanilky. Priateľstvo s mojimi najlepšimi kamoškami je ako tá najkvalitnejšia čokoláda – sladké a jemné. Teda aspoň také bývalo. Teraz som si tým nebola až taká istá, túžila som len po tom, aby sa všetko vrátilo späť do normálu.

Mala som prichystaný plán. Všetky tri spolu zjďeme niekam, kde chodievame rady. Povieme si o všetkom peknom, čo sa nám prihodilo počas tohto leta. Budeme sa smiať ako najlepšie kamošky a doberať si jedna druhú ako najlepšie kamošky. A potom nás navnadím na začiatok siedmeho ročníka.

„Audrey, poď už!“ zabúchala som na kovový rám sieťky na vchodových dverách u mojej naj kamošky. Vedela som, že ak by som šla dovnútra, donútiť ju odísť

spolu so mnou by bolo ešte ťažšie. Hodila som si do úst pár kúskov M&M's. Keď som rozhrýzla vonkajšiu vrstvu a na jazyku sa mi začala rozplývať sladká zemitá chuť, pocítila som, ako sa mi uvoľnili ramená.

O pár minút neskôr som začula kroky. Audrey konečne vychádzala von, zatlačila do dverí a ja som odstúpila nabok.

„Kam sa tak náhliš, Keiko?“ Audrey si rukami uhľadila bielu košeľu a potom sa potľapkala po zadnom vrecku ružových kraťasov, aby skontrolovala, či tam má telefón.

„Netešíš sa, že sa uvidíme s Jennou?“ opýtala som sa.

Jenna Sakaiová bola naša ďalšia najlepšia kamoška. Minulý rok sa jej rozviedli rodičia a otec sa presťahoval do Texasu, takže prvý raz po troch rokoch trávil leto bez nás.

Audrine vlasy vo farbe mliečnej čokolády jej v jemných vlnkách padali na plecia. Len minulý mesiac ich prestala nosiť v cope. „Celé leto nás úplne ignorovala,“ povedala Audrey.

„Nie *úplne*,“ oponovala som jej. Všetky tri sme do toho šli s dobrými úmyslami, vymieňali si správy hore-dole, no po čase začalo byť ťažšie udržať spolu krok. Čiastočne preto, že mi bolo blbé vraviť Jenne

o všetkom, čo sme zažívali bez nej. Pravdepodobne celé prázdniny len sama vysedávala v byte u otca, kým bol v práci.

„Prestala nám písať,“ povedala Audrey a namiesto balzamu, ktorý používala cez leto, si na pery naniesla lesk. Ligotali sa a voňali po jahodách.

„Aj my sme jej tak nejak prestali písať.“

Audrey mávla rukou: „Jenna nám prestala písať ako prvá.“

„Audrey,“ povedala som, „veď sa nehnevaj.“ V skutočnosti som však chcela povedať: *nepokaz nám stretko.*

Zišla som dolu schodmi ako prvá v nádeji, že tým Audrey rozhýbem. Cez prázdniny dospela k rozhodnutiu, že jazdiť na bicykloch je detinské. Budeme mať trinásť – Audrey v novembri a ja vo februári. Po dvoch týždňoch, čo sme trčali doma, sme rodičov uprosíkali, aby nám dovolili ísť autobusom. Súhlasili, ale mohli sme ísť len do Dvorany, vychyteného nákupného centra pod holým nebom, a aj to len cez deň a s povolením vypýtaným vopred. Prvá cesta bola výnimočná. Audrey zdokumentovala každý kúsok nášho výletu, vrátane čakania na zastávke a sedenia na tvrdých autobusových sedadlách vedľa seba. A pred každým obchodom, v ktorom sme boli, nám

spravila selfie. Fotky potom vytlačila a vyrobila mi z nášho dňa koláž. Vyvesila som si ju na stenu v izbe.

Do príchodu autobusu nám teraz ostávalo pätnásť minút a ja som sa obávala, že ho chce Audrey naschvál zmeškať.

Nemať Jennu pri sebe bolo spočiatku čudné. Vždy sme všetko robili v trojici; jazdili na bicykloch po okolí, chodievali do parku na zmrzlinu, hrali stolové hry u mňa doma a pozerali filmy u Audrey. Prvých pár týždňov leta sme s Audrey písali Jenne v snahe nevynechávať ju z našich aktivít. Audrey dokonca vytlačila zväčšenú fotku Jenninej tváre, pripevnila ju na paličku a fotili sme sa s ňou na každom kroku, akoby bola stále s nami. Vymyslieť čosi také milé a nápadité, aby sa Jenna necítila vylúčená, to bola typická Audrey. No Jennine správy boli stručné a v júli si už s odpisovaním dávala načas. V auguste nám už neodpovedala vôbec. Audrey teda prestala tiež. Vravela, že Jenna je sebecká a nezáleží jej na nás, no tomu som neuverila ani na sekundu. Nikdy nebola typ, čo si stále s niekým vypisuje – ani pred letom – a sociálne siete ju vôbec nezaujímali. Bola jednoducho úplne iná ako Audrey. Audrey je ako čokoládové pusinky Hershey's a Jenna je skôr ako horká čokoláda z malovýroby.

„No super,“ zašomrala si popod nos Audrey, keď ma nasledovala dolu schodmi z verandy.

Skôr než som sa jej stihla opýtať, čo tým myslela, som začula ten najhorší zvuk na svete.

„Hej, to sú palacinkové dvojčky!“ zakričal Conner Lassiter, Audrin brat, keď so svojimi debilnými kamošmi, Dougom Nolanom a Teddym Chenom, prechádzal ulicou. Boli od nás o rok starší, no správali sa ako desaťroční.

Prekrížila som si ruky, čo som v poslednom čase robievala často. Audrey ma rýchlym krokom predbehla a vydala sa na autobusovú zastávku okľukou, tak som sa za ňou poponáhľala. V žiadnom prípade sme nechceli ísť okolo chalanov.

„Bože, to sú hulváti!“ pohoršovala sa Audrey. „Nechce sa mi veriť, že ich budeme musieť stretávať v škole.“

Siedmy ročník sa začínal o dva dni. Na základnej škole Pacific Vista mali šiestaci vyučovanie v inej budove a obed v inom čase, takže minulý rok sme sa s Connerom a Tupcami vôbec nemuseli vídať. Teraz sa však budeme deliť o oboje.

„Školský areál je celkom veľký,“ povedala som. „Ak navyše zistíme, kde sa Conner zvyčajne pretŕča

a budeme sa mu vyhýbať, je len malá šanca, že naňho narazíme.“

Spustila som ruky z hrude, aby som nimi mohla hojdať popri tele a udržať tak krok s Audrey. Takto nám aspoň neujde autobus. Dupala som po chodníku tak, akoby to bola Connerova tvár, až ma z toho začali bolieť kolená. Človek by čakal, že ôsmaci budú vyspelejší. Doug nám s Audrey a Jennou minulý rok vymyslel prezývku Veľký čínsky múr, čo bola teda riadna slabota – hlavne preto, že ani jedna z nás nie je z Číny. Jenna je Američanka japonského pôvodu, ja som napoly Japonka, napoly Američanka, a Audrey má anglicko-írsko-francúzske korene.

Keď už sme boli v autobuse, Audrey zamestnal telefón – písala si so svojou sesternicou Sylviou, ktorá žila v San Franciscu a chodila na strednú školu. V poslednom čase bola Sylvia zjavne odborníčkou na všetko od módy až po vzťahy.

Po troch zastávkach sme s Audrey vystúpili pri Dvorane. Rady sme sem chodili na nákupy a prechádzky, lebo všetky obchody vonku obklopovali palmy, kvitnúce kvety, fontány a tehlové chodníky. Jedinou skutočnou tragédiou bolo, že tu nebol žiaden obchod s čokoládou.

S Audrey sme zamierili na miesto, kde sa obvykle stretávame – pri Heart & Soul, dodávke s kórejskými grilovanými dobrotami. Kým sme k nej kráčali, celý čas ťukala do mobilu. Odkedy ho na začiatku šiesteho ročníka dostala, mala ho v ruke neustále, stále si s niekým písala a sledila po celebrityných stránkach. Spočiatku to bolo otravné, keďže ja som si na vlastný mobil musela počkať ešte pár mesiacov do svojich narodenín, no už som si na to zvykla. Natiahla som krk, aby som sa rozhliadla pomedzi tínedžerov a rodiny, čo sa pred začiatkom roka vydali na nákup školských potrieb, ktorými sa to na chodníku len tak hemžilo, zatiaľ čo som sa uhýbala ich nákupným taškám a obrovitánskym kabelám.

„Tam je!“ zahlásila som a štuchla do Audrey.

Jenna stála pri kovovej lavičke vedľa dodávky s jedlom. Vlasy jej siahali po pleciah a boli kriklavo modré, nie čierne s ružovým pramienkom ako v júni. Zvyšok ale vyzeral rovnako – mala na sebe vyblednuté džínasy a tričko s hlavnou postavou komiksu *Angry Little Asian Girl*.

Keď sme k nej dorazili, bola som radosťou taká bez seba, že som sa na ňu vrhla. Ale ovládla som sa, lebo Jenna prejavy náklonnosti veľmi neobľubuje.

„Jedno objatie,“ privolila a prekvapila ma, keď nás s Audrey obopla rukami a stisla. Ani som nestihla žmurknúť a bolo po tom, no bolo to dobré znamenie.

„Fíha,“ povedala som a srdce sa mi naplňovalo úľavou a šťastím. „Museli sme ti naozaj chýbať.“

Audrey nič nevravela. Čumela do mobilu a mne stačil jeden pohľad na jej napäté, zovreté pery a stiahlo mi žalúdok. Jenna sa tešila, že je s nami, no Audrey sa tvárila, že by bola radšej niekde inde.

„Tak aký bol Texas?“ vyplnila som otázkou ticho. „Stavím sa, že iný ako Kalifornia.“

Jenna si sadla na lavičku a pokrčila plecami. „Iný. Hej.“ Hrabala sa vo svojej vojensky zelenej taške cez rameno. „Priniesla som vám darčeky.“

To zdvihlo Audrey náladu. „Naozaj?“ Sadla si vedľa Jenny, konečne sa usmiala a odložila telefón.

„Toto je pre Keiko.“ Podala mi tabuľku čokolády.

„Jednodruhová horká čokoláda,“ čítala som etiketu. „Z Madagaskaru! Páni! Ďakujem!“

Jenna sa uškrnula: „Ako keby bolo ťažké urobiť ti radosť.“

Audrey sa zamrvila a šibrinkovala rukami, čím sa snažila zakryť vlastnú netrpezlivosť. Jenna jej podala škatuľu. Sadla som si na druhú stranu vedľa Jenny

a pozorovala, ako Audrey odtrhla vrch. Zhíkla a vytiahla pevnú ružovú kovovú skrinku na kľúč.

„Paráda!“

„Už si viac nemusíš skrývať USB-čko v krabičke od tampónov,“ poznamenala Jenna.

„To mi pripomína,“ nadhodila Audrey a ukázala na mňa. „Povedz to Jenne!“

„Asi dva týždne po tom, čo si odišla do Texasu, som konečne dostala krámy,“ povedala som s istou dávkou hrdosti. Audrey ich dostala ešte v šiestom ročníku. Varovala ma, že môže chvíľu trvať, kým mi začnú chodiť pravidelne. Druhýkrát mi zatiaľ neprišli.

Jenna sa na mňa pozrela s nadvihnutým ľavým obočím.

„Nechcela som to písať do správ,“ povedala som. „Tebe už začali?“

Zružovali jej líca a krátko pokrútila hlavou. Nevedela som, či to znamená, že jej ešte nezačali, alebo o tom len nechcela hovoriť. Rada si veci nechávala pre seba.

„Toto je skvelé.“ Audrey otvorila skrinku. „Stále sa obávam, že na mamu príde jeden z tých zriedkavých, ale zato prehnane dôsledných záchvatov upratovania a vyhodí mi všetko spod umývadla v kúpeľni.“

Audrey sa musela deliť o počítač so svojím otrasným bratom. Všetky svoje vzácne spomienky a úvahy si zapisovala do denníka a v žiadnom prípade by neriskovala, že ich raz Conner nájde a použije proti nej. Všetko teda mala uložené na USB kľúči, ktorý skrývala medzi tampónmi v ich spoločnej kúpeľni. Bola to geniálna skrýša.

„Vďaka, Jenna,“ povedala Audrey.

Jenna sa usmiala. Štuchla som ju a ona ma štuchla naspäť. Po tele sa mi rozliala úľava. Toto bola ozaj dokonalá stretávka! Všetky tri sme boli opäť spolu a neviseli medzi nami žiadne čudné pocity z odlúčenia. Jasné, páčilo by sa mi, keby sme spolu strávili celé leto, ale s Audrey sme sa dosť dobre bavili. Pozreli sme si kopec filmov, bez prestania sme kecali o tom, aký asi bude siedmy ročník, a Audrey mi nespočetnekrát urobila manikúru. Zrazu ma prebodol ostrý trň viny, no potlačila som ho. Chcela som si ten okamih naplno vychutnať. Audrey nadšene skúmala svoj darček, na lesknúcich sa perách jej pohrával úsmev a ja s Jennou sme sa o seba opierali ramenami. Nechcela som tú chvíľu pokaziť.

„Mám pre vás jednu celkom fajn novinu,“ zahlásila Jenna.

Dva

S doširoka otvorenými očami som sa otočila na Jennu. „Hej? A akú?“

„Počkať!“ Audrey skočila pred nás a zastavila nás dlaňou. „Najprv téma!“

Moje naj kamošky sa otočili na mňa. Na každý rok nám totižto stanovujem tému. Napríklad tretí ročník patril nálepkám, zbierali a vymieňali sme si ich. Minulý rok to zas bol Miyazaki, videli sme toľko jeho filmov, koľko sa len dalo, a zbierali sme figúrky. Ja som zbožňovala *Môjho suseda Totoru*, Jennu uchvátila *Princezná Mononoke* a Audrey sa zamilovala do *Doručovacej služby slečny Kiki*.

„No, tento rok budeme mať trinásť rokov,“ spustila som.

„To vieme,“ prerušila ma Audrey.

„Nechaj Keiko dohovoriť,“ ozvala sa Jenna a vôbec si nevšimla, aký škaredý pohľad po nej Audrey hodila.

Odkasľala som si. „Ako siedmačky sa už môžeme zapísať na akékoľvek krúžky, aké len chceme.“ V šiestom ročníku sme mali povolené len tie šiestacké. „Témou tohto roka sú zážitky! Každá z nás si vyberie jeden krúžok a zvyšné sa k nej pridajú. Vyskúšame tak tri nové veci, a čo je dôležitejšie, budeme ich zažívať spolu! Okúsime nové dobrodružstvá!“

„Pecka,“ vyjadrila sa Jenna.

„Počkať!“ Audrey zamávala rukami.

S Jennou sme sa na ňu pozreli.

„Páči sa mi ten nápad s témou zážitkov,“ poznamenala Audrey. „Aj so spoločnými dobrodružstvami. Ale napadá mi čosi zaujímavejšie než krúžky.“

„Čo?“ spýtala som sa.

„Frajeri!“ Audrey si pritisla dlane k srdcu.

Zaklipkala som očami, nevediac, čo povedať.

„Čo to je za tému?“ zapochybovala Jenna. „Okrem toho, vždy nám ich vymýšľa Keiko, a tá jej vôbec nie je zlá.“

Audrey spustila ruky a zamračila sa.

„Nie, nie,“ ozvala som sa a postavila sa vedľa Audrey. Konečne sa k Jenne začala opäť správať prívetivo a ja nedopustím, aby sa to zmenilo. „To je v poho! Je to super nápad.“

„Vážne?“ spytovala sa Jenna.

„Len si to predstav,“ prihovorila som sa Jenne. „Všetky tri s našimi prvými frajermi. Spolu!“ Audrin nápad sa mi začal pozdávať. „Mohli by sme chodievať na trojité rande! Predstav si, ako sa na ne budeme spoločne chystať, vyberať si oblečenie a potom o všetkom klábosiť. Presne ako píšú v článkoch v Audriných časopisoch!“

Audrey si prevliekla ruku cez moju. „Vidíš? Keiko je za!“

Audrey bola vždy posadnutá chlapcami. Už som aj prestala počítať, kto všetko sa jej od piatku páčil. Ja som si však až toto leto začala všímať chalanov tak, že sa mi pri tom rozklepal žalúdok, ako keď zjem príliš veľa čokolády. V Heart & Soul cez prázdniny pracoval taký hrozne feši chalan. Audrey sa ho spýtala, kam chodí do školy, vraj aby mi pomohla ho spoznať. Skoro som sa pod zem prepadla, no nasledovalo sklamanie, keď povedal, že je zo Seattlu a je tu iba na leto.

Pri predstave, že mám frajera, som sa teda cítila ako roztopená čokoláda – lahodne a hrejivo. Jenna bude klásť odpor. Ona z nás bola tá prakticky zmyšľajúca, tá, ktorú neovládali city, prototyp poslušnej

žiačky. Stuhla som a čakala na jej námietky, no ona len pokrčila plecami.

„Stále sa môžeme prihlásiť na rovnaké krúžky,“ navrhla som ako ústupok.

„Svet nám leží pri nohách!“ prehlásila Audrey a rozosmiala ma. Letmým pohľadom som zachytila, ako Jenna jemne vykřivila pery do nepatrného úsmevu.

Minulý rok sme mali s Audrey spoločné hodiny angličtiny a naša učiteľka bojovala proti používaniu klišé tak zanietene, až ich Audrey začala používať naschvál. Len nie pred učiteľkou.

„Keď už máme vybranú tému, poďme riešiť dôležitejšie veci! Čo si robila celé leto?“ spýtala som sa Jenny.

„Nič extra.“

„Prišla si o veľa,“ vyhrkla Audrey. „Conner šiel párkrát stanovať s kamošmi, tak sme mali s Keiko celý barák pre seba. Dokonca sme dvakrát mali štvordňovú pre-spávačku! Akoby sme boli sestry.“ Usmiala sa na mňa. „Bez rozmýšľania by som ťa vymenila za Connera.“

Pousmiala som sa. „A teraz sme opäť všetky spolu! Toto bude náš najlepší rok!“

„Óóó!“ zvolala Audrey a začala nás so sebou ťahať hore chodníkom. „Práve mi skrsol parádny nápad! Poďme si poobzerieť šaty.“

„Ja mám oblečenia dost,“ ozvala sa Jenna.

Audrey na ňu civela. „Ty si bola nakupovať?“

Jennu z nás troch zaujímal móda najmenej.

„Oco na mňa neprestajne míňal peniaze,“ povedala a vyložila si popruh tašky cez plece. „Ako keby mi nové handry a laptop vynahradili to, že ho nemám doma.“

Jenna o rozvode rodičov hovorila len zriedkavo, a keď už, nikdy som nevedela, čo jej na to povedať. Nerada som ju videla takú smutnú.

„Dostala si ešte aj nový laptop?“ Z Audrinho hlasu presakovala závišť. Rodičia na nej síce nešetrili, ale vlastný počítač bol výnimkou.

„No, to je jedno. Toto sa netýka školy. Teda, v podstate nie.“ Audrey lusкла prstami. „Poďte za mnou.“

S Jennou sme trielili za ňou, až kým nezastavila pred obchodíkom s názvom Šepot. Na bezhlavých figurínach vo výklade viseli flitrované róby, ktoré by sa skôr hodili našim mamám než nám.

„No tak, poďte,“ uškrnula sa Audrey a vstúpila do obchodu.

Zazvonil malý zvonček a medzi dverami nás ovanul závan studeného vzduchu. Audrey sa začala prehrabávať v šatách na stojane.

Otočila som sa k Jenne, ktorá si prehadzovala tašku z jedného ramena na druhé. „Chcela si nám čosi povedať, všakže?“ Jenna s úsmevom prikývla.

„Čo vravíte na *tieto*?“ spytovala sa Audrey a v ruke držala niekoľko šiat, ktoré vyzerali príliš nóbl na akúkoľvek akciu, na ktorej som sa kedy zúčastnila. Jedny mali ligotavé koráliky a pôsobili ťažko.

„Ehm, sú pekné.“ Netušila som, čo má Audrey za lubom.

„Podme si ich skúsiť!“ Predavačka za pokladňou súhlasne kývla hlavou a Audrey nás zaviedla do najväčšej kabínky v obchode.

„Čo tu vôbec robíme?“ vyzvedala som, keď za nami zatahovala záves. „Prosím, nehovor, že toto by sme podľa teba mali ako siedmačky nosiť.“

„Dve slová,“ povedala Audrey. „Jesenné veselie!“

Naša škola organizovala pre siedmakov a ôsmakov dva plesy ročne: Jesenné veselie a Jarné rozjarenie. Oba boli vlastne dobročinnými zbierkami pre školu a vyzbierané peniaze putovali na nákup nových kníh do knižnice či basketbalových dresov.

„No tak počkať,“ povedala som, „to si teraz skúsime šaty na Jesenné veselie?“

Audrey prikývla.

„Nemali by sme si najprv zohnať partnerov?“ Kúti-
kom oka som sa pozrela na Jennu a čakala som, že mi
dá za pravdu, ona si však prezerala dvoje šiat, ktoré
mala poruke.

„Áno! Jasnačka!“ zahlásila Audrey. „To je súčasťou
plánu, Cupcake!“

„Nevolaj ma tak,“ ohradila som sa so zamračeným
výrazom.

„Veď tú prezývku som ti vymyslela ja!“

„Hej, v prvom ročníku.“ Kedysi som tú prezývku
zbožňovala. Audrey ma namiesto Keiko začala volať
Cupcake, vraj lebo som sladučka, no jej hlúpy brat mi
ju minulý rok znechutil, keď ma začal volať Bábovka,
Bublanina a Doktor Oetker.

„Dobre, máš pravdu,“ uznala Audrey. „Zahodme
detské maniere! V mene skvelého tínedžerského ži-
vota, ktorý máme pred sebou. *Zožnieme si frajerov* a hor
sa na Jesenné veselie!“

„Ale čo ak si ich nenájdeme hneď?“ opýtala som sa.
„Nemali by sme mať nejaký plán? Napríklad v septem-
bri by sme si mohli spraviť prehľad o možnostiach.
V októbri a novembri by sme sa mohli s potenciálny-
mi frajermi začať spoznávať. A ak by všetko šlo hlad-
ko, do konca roka by z nich mohli byť ozajstní frajeri.

Možno by sme mali radšej počítať až s Jarným rozja-
rením.“ To znelo omnoho zvládnuteľnejšie.

„Nepremrhám celý rok bez frajera,“ odvetila Audrey. „Len si vyskúšaj pár šiat, Keiko. Pre tú srandu!“

Chcela som nájsť podporu u Jenny, no tá si už vyzliekala tričko a džínsy.

„Tie športové podprsenky ti akurát tak robia plo-
chú hrud,“ povedala Audrey Jenne. Pravdepodobne
by ešte niečo dodala, no Jenna ju umlčala pohľadom.

Postavila som sa tvárou k stene a jediným plynu-
lým pohybom som si vyzliekla mikinu a natiahla sa do
najbližších šiat. To som už mala nacvičené z prezlie-
kania sa v šatni. Pokúsila som sa šaty zazipsovať, no
nepodarilo sa mi bežec vytiahnuť až dohora. Pozre-
la som sa do zrkadla. Svetlomodrá farba pekne kon-
trastovala s mojimi tmavohnedými vlasmi. Tie ligo-
tavé koráliky sa mi nakoniec aj celkom páčili. Audrey
mala dobrý vkus, dokonca aj v dospeláckom obchode.
No v tenučkých ramienkach som sa cítila obnažene.
Šaty síce mali priliehavý strih, no keď som sa pred-
klonila, predný diel mi odstával od hrude a odhaľo-
val nielen dievčenskú podprsenku za dvanásť dolá-
rov, ktorá odstávala takisto, ale aj veľa pokožky, a tá
mi udrela do očí.

Predok som si prikryla rukou. Jenna si medzitým stihla vyzliecť prvé šaty, čierne a obtiahnuté, a už si zipsovala druhé. Ale srdiečkový výstrih jej vyšportovanej postave nelichotil. V zrkadle sa nám stretli pohľady a šklblo jej perami. Potlačila som chichot.

Audrey sa otočila smerom k nám vo svetloružových šatách, ktoré ju obopínali. Vyzerala ako balerína.

„Och, Audrey,“ povedala som. „Tie ti pristanú. Koľko stoja?“

Audrey sa pozrela na cenovku a zhíkla. „Pätsto!“

„Dolárov?“ zapišťala Jenna. Pomaly sa vysúkala zo šiat, akoby sa bála, že ich roztrhne. Chápala som ju. Urobila som to isté a vyzliekla som sa ako v spomalenom zábere.

Keď som vrátila šaty na vešiak, začula som Audrey potáhať nosom.

„Netráp sa,“ chlácholila som ju. „Máme kopu času. Najprv si zaobstaráme frajerov a potom nájdeme dokonalé plesové šaty.“

Šepot aj s ich predraženými a príliš fajnovými šatami sme nechali za sebou a prešli sme k veľkej fontáne s pohodlnými kreslami okolo. S Audrey sme si sadli na prútený gauč pod zelenomodrým slnečníkom, no len čo sa mi zadok dotkol podsedačku s ná-

mornícky modrými pásikmi, som náš výber oľutovala. Jenna stála s prekríženými rukami pri troch oranžových stoličkách.

Zamávala som na ňu so slovami: „Chcem sedieť v tieni.“

Posunula som sa a Jenna si sadla vedľa mňa. Trochu sme sa tlačili. Kedysi sme všetky tri sedávali na tých troch stoličkách priamo pred fontánou. Toto leto sme si ale s Audrey zvykli na tento gauč a až teraz som si uvedomila, že tri sa naň pohodlne nezmestíme. Dúfala som, že Audrey nebude protestovať. Nechcela som, aby sa Jenna cítila byť vynechaná.

„Videla si cez leto nejaké filmy?“ opýtala som sa jej a opatrne som si posunula ruku do lona tak, aby som ju nedrgala lakťom. Bolo by náročné otočiť sa k nej tvárou, a tak sme všetky tri zízali dopredu na chodník.

Cítila som, ako Jenna pokrčila plecami. „Ani nie. A vy?“

Audrey sa nahla dopredu a urobila nám o trošku viac miesta. „Celú hĺbu, hlavne ak rátame aj filmy, čo sme pozerali u mňa doma,“ odpovedala. „Pamätáš, ako Cupcake, teda, prepáč, Keiko, milovala všetky tie nudné čiernobiele vykopávky? Ukázala som jej lepšie retro filmy z osemdesiatych rokov.“

„Například aké?“ vyzvedala Jenna.

„Zopár od nejakého Johna Hughesa. *Raňajkový klub* bola úplná pecka, no myslím, že Keiko sa páčila *Kráska v ružovom*.“

„V živote som o nich nepočula,“ povedala Jenna potichu.

„Môžeme si ich s tebou pozrieť ešte raz,“ navrhla som. „Alebo nejaké ďalšie. Nevideli sme ich všetky.“

Aj tak som stále zbožňovala staré filmy, hoci boli podľa Audrey nudné. No páčili sa mi aj tie, čo sme videli počas prázdnin. Audrey mala pravdu. *Kráska v ružovom* bola naj. Hlavná postava, Andie, sa páčila dvom chalanom: Duckiemu, jej najlepšiemu kamošovi, ktorý bol tak trochu čudný, ale vtipný, a prachatému Blaneovi, ktorý trávil čas so samými snobmi. Blane ju kvôli svojim debilným kamošom urazil a zranil jej city, no potom si uvedomil, že spravil chybu. Na školskom plese sa jej romanticky ospravedlnil a vyznal jej lásku. Na konci filmu si dali dokonalý bozk.

Presne po tom som túžila. Ak by nám tento rok vyšiel Audrin plán, chcela by som mať frajera a dokonalý prvý bozk.